

Технически параметри

година на емисия – 2012 г.;
 номинална стойност – 10 лева;
 метал – сребро, проба 925/1000
 с нанесено частично позлатяване;
 качество – мат-гланц, висше;

тегло – 23.33 г;
 диаметър – 38.61 мм;
 гурт – гладък;
 мираж – 4000

Автори на художествения проект:

Елена Тодорова и Тодор Тодоров

Емитент: Българска народна банка

Монетата е изработена
 в българския Монетен двор.

Technical Characteristics

year of issue – 2012;
 nominal value – 10 levs;
 metal – Ag 925/1000
 partially gold-plated;
 quality – proof;
 weight – 23.33 g;
 diameter – 38.61 mm;
 edge – flat;
 mintage – 4000

Artistic design of the coin:

Elena Todorova and Todor Todorov

Issuer: Bulgarian National Bank

*The coin is minted
 in the Bulgarian Mint.*

© Българска народна банка, 2012

© Национален църковен историко-археологически музей при

Св. Синод на Българската православна църква, *факсимиле*, 2012

© Питър Скун, *превод*, 2012

© Bulgarian National Bank, 2012

© National Church Museum of History and Archaeology of
 the Holy Synod of the Bulgarian Orthodox Church, *facsimile*, 2012

© Peter Skipp, *translation*, 2012

250 години

„История

славянобългарска“

Сребърна възпоменателна монета
 с частично позлатяване

Емисия на БНБ

250 Years

of Slavo-Bulgarian

History

**Partially Gold-plated
 Silver Commemorative Coin
 BNB Issue**

**БЪЛГАРСКА
 НАРОДНА
 БАНКА**

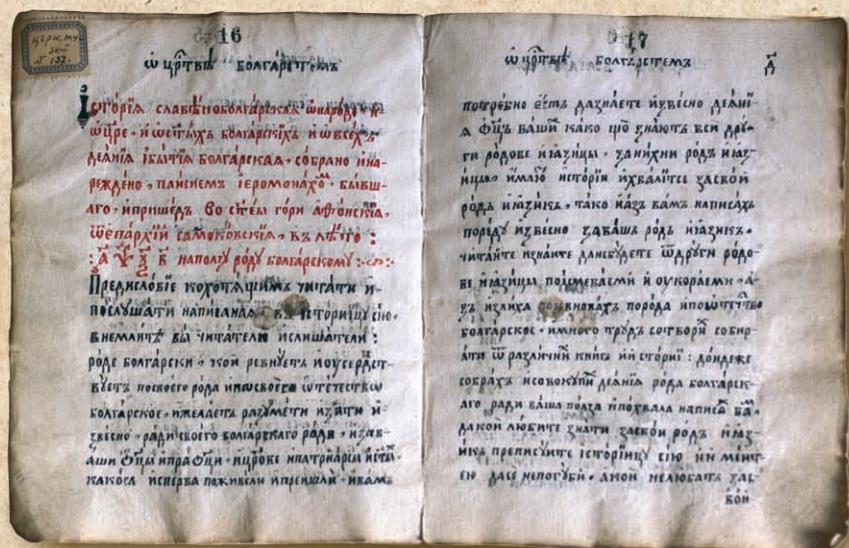
**BULGARIAN
 NATIONAL
 BANK**

Преди четвърт хилядолетие, през 1762 г., Паисий Хилендарски (1722 – 1773) завършва своята „История славянобългарска“. Той нарича творбата си „книжчица“ и „историйца“, но я създава с пълното съзнание за нейното високо предназначение – призвана е да припомни на цял един народ неговата слабна история и да събуди народностното му самосъзнание. И макар да не е първото българско историографско съчинение, тя е първата, достигнала до отделния човек и разказвала му през тъмните векове на турското робство на разбираем език за неговото минало. Така тя става източник на могъщото народно възхновение, въздижано българския национален идеал през Възраждането.

Сведения за живота на Паисий черпим единствено от неговата „История“ (отделните части на творбата имат разнородни жанрови характеристики, включително публицистични, житиенписни и автобиографични). Той вероятно е роден в град Банско, замонашва се в Хилендарския манастир на Атон, но тъй като странствала, за да събира помощи за манастира, мой се убеждава, че сред балканските християнски народи само българите не познават своето минало:

Разяддаше ме постепенно ревност и жалост за моя български род, че няма наедно събрана история за преславните деяния от първите времена на нашия род, светци и царе. (...) Аз видях по много книги и истории написани много сведения за българите. Затова положих много труп за две години да събирам по малко от много истории...

Taka Паисий Хилендарски, наричан с преклонение от благодарното потомство Отец Паисий, става един от основатели на българската нация и гори по времето на комунизма, през 1962 г., е канонизиран от Българската православна църква за светец.

Вторият, т.нр. Самоковски препис

на История славянобългарска,
направен от поп Алекси Велкович Попович през 1771 г.

The Samokov Transcript,
made by the priest Aleksi Velkovich Popovich in 1771,
is the second copy of the *History* to have come to light to date.

A quarter of a millennium ago, in 1762, Paisy Hilendarski (1722 – 1773) completed his *Slavo-Bulgarian History* (published in English by St. Cyril and St. Methodius National Library and St. Kliment Ohridski University Press, 2000, Sofia). He called his work “a pamphlet” and “a brief history,” yet wrote it in full awareness of the high purpose of reminding a whole nation of its glorious past and awakening its national consciousness. The *History* may not have been the first Bulgarian history, yet it was the first to reach the people and relate to them of its glorious past in a language they understood in the dark hour of Ottoman dominion. By degree, it was to become the source of the powerful inspiration that reinstated the Bulgarian national ideal during the National Revival Period.

The only information we have on Paisy comes from the *History*, whose individual parts comprise diverse genres such as pamphleteering, hagiography, and autobiography. Most likely, he came from the Bulgarian town of Bansko and took holy orders at Chilandari at Mount Athos. As a hieromonk, he collected voluntary contributions for the Monastery. It was on his travels that he became convinced that Bulgarians alone among Balkan Christians did not know their past:

By degree, I was seized by compassion and pity for my Bulgarian brethren, that they had no history in one place of the most glorious exploits from the earliest times of their kin and of their saints and kings ... I garnered from many a book and history much that was written of the Bulgars. I thus expended much labour these two years that I may gather a little from many histories...

It was thus that Paisy Hilendarski, popularly called Father Paisy by his grateful successors, became one of the founding fathers of today's Bulgarian nation, being canonised as saint by the Bulgarian Orthodox Church even under Communist rule in 1962.